

Arrest

nr. 59 815 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 februari 2006 een asielaanvraag in. Op 22 januari 2007 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen wordt op 27 april 2007 verworpen.

Op 18 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 9 april 2008 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 april 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing wordt op 29 september 2008 verworpen bij arrest nr. 16 631.

Op 18 april 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 23 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 november 2009 doet verzoeker een actualisatie van zijn regularisatieaanvraag. Op 20 januari 2010 vult verzoeker zijn aanvragen aan met zijn Nepalees paspoort.

Op 4 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 2 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 23 december 2008 geactualiseerd op 9 november 2009 en op 19 januari 2010, ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Deze beslissing wordt op 9 december 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2008 werd ingediend en op 09.11.2009 en op 19.01.2010 werd geactualiseerd door :

*B.N.P. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Nepal
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 26.08.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1356,78 euro per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 42 jaar oud ° (...)1968) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk besluit van 29 juli 1988). Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat criterium 2.8B bepaalt dat het arbeidscontract tevens diende opgesteld te worden in het kader van de instructies (d.w.z. tussen 15.09.2009 en 15.12.2009). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene een mogelijkheid tot tewerkstelling heeft in België, wat wordt gestaafd met een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer, met een arbeidsovereenkomst dd. 26.08.2009 en met een inlichtingenblad voor buitenlandse werknemer; hij tevens zijn wil tot integratie in de

Belgische samenleving zou uiten; hij lessen Nederlands heeft gevolgd en dit staft met attesten en hij sociale contacten heeft opgebouwd met Belgische onderdanen, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen, kan niet worden weerhouden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden betreffende het minimumloon die gesteld worden met betrekking tot het criterium 2.8B van de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene reeds gewerkt heeft en dit staft met loonbriefjes en met een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

De advocaat van betrokkene verwijst tevens naar de argumenten dewelke aangehaald werden in zijn verzoekschrift van 18.04.2007, afgegeven op datum van 31.05.2007 bij de bevoegde diensten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze aanvraag reeds werd behandeld en dd. 09.04.2008 werd afgesloten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 02.02.2006, werd afgesloten dd. 27.04.2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 29.05.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk meer dan 1 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 12.11.2009 op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

Dat er tevens sprake is van dat hij zou vallen onder punt 2.8 B dat hij echter om hierop aanspraak te maken een behoorlijk ingevuld arbeidscontract diende voor te leggen, wat hij niet doet volgens DVZ doch omwille van het vooropgestelde minimumloon conform het desbetreffende KB

Dat dit arbeidscontract wel degelijk valt onder de voorwaarden conform de instructies van 19 JULI 2009.

1. Het is opgesteld na de instructies namelijk op 26 augustus 2009 om te worden ingeleid tijdens de periode van 15 september tot 15 december. Het arbeidscontract is dus wel degelijk opgesteld in het kader van de instructies van 19 JULI 2009 om dusdanig te dienen.

2. Er wordt zeer duidelijk gesteld bij het invullen van het bruto loon dat het wettelijk minimum is voorzien bij de aanvang van het contract.

Ook dit is conform de voorwaarden van de instructies van 19/07/2009

Dat met beide elementen niet het minste is rekening is gehouden.

Dit is niet alleen een schending van de materiële motiveringsverplichting maar ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Immers indien deze elementen zouden weerhouden worden, heeft dit eveneens gevolgen voor het dossier van verzoeker ten gronde. Dat DVZ haar beslissing niet afdoende motiveerde, de beslissing werd onzorgvuldig genomen en is kennelijk onredelijk, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde echter het volgende m.b.t. criterium 2.8. B:

(...)

Verzoeker meent wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B. De bestreden beslissing is met betrekking tot dit punt onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, een schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dienst vreemdelingenzaken betwist niet dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde sinds 31.03.2007 een ononderbroken verblijf in België te hebben en duurzaam lokaal verankerd te zijn doch meent dat er geen arbeidscontract voorligt dat conform de instructies is wat in tegenstrijd is met het dossier en wijst op onzorgvuldigheid.

Het is immers een arbeidscontract opgesteld op 26 augustus 2009 om te dienen bij de aanvraag tot regularisatie op grond van 28.B waarbij gesteld wordt dat het minimumloon zal betaald worden.

Dat hij bovendien dit nogmaals heeft opgestuurd, opgemaakt op 18/09/09 door dezelfde werkgever en dit opgestuurd op 9 november 2009 met aangetekend schrijven.. (dat hiermee ook geen rekening is gehouden).

Dat dus niet alle elementen die door betrokkene naar voor zijn geschoven, voorliggen.. Dit ten onrechte. Het kan niet betwist worden dat verzoeker bij zijn aanvraag een arbeidscontract voegde zelfs twee van dezelfde werkgever om zeker te zijn dat ze in orde waren.. Voor de goede orde worden deze arbeidscontracten gevoegd bij huidig beroep. Er is geen enkele reden om deze arbeidscontracten van verzoeker d.d. 26/08//2009 en 18/09/09 niet te weerhouden. De instructie d.d. 19.07.2009 stelde dat de vreemdeling die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens 1 jaar hetzij van onbepaalde duur; dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon in aanmerking komt voor regularisatie. Het is duidelijk dat de instructie spreekt van een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever, van bepaalde duur van minstens 1 jaar of onbepaalde duur dat minstens voorziet in het minimumloon. Bedoeling van de instructie was dat dienst vreemdelingenzaken 3 zaken zou nagaan: nl:

1. Ligt er een arbeidscontract voor?
2. Betreft het een arbeidscontract voor minimaal 1 jaar of onbepaalde duur?
3. Zal de vreemdeling het minimumloon verdienen ja/nee?

Verzoeker legde een arbeidscontract voor. Dit blijkt uit de aanvraag zelf. Op alle drie vragen kan alleen maar ja geantwoord worden. Dienst vreemdelingenzaken heeft hier geen rekening mee gehouden en de instructie verkeerdelijk toegepast aangezien zij geen enkele rekening hebben gehouden met de voorgelegde stukken en heeft ze minstens totaal verkeerd geïnterpreteerd. De duurzame verankering en integratie wordt niet in vraag gesteld. Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen. Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen louter verwijzende naar een instructie die niet meer bestaat en dus ook niet meer kan afgedwongen worden. Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.

Dienst vreemdelingenzaken stelt voorts dat

“Het feit dat betrokkene een mogelijkheid tot tewerkstelling heeft in België, wat wordt gestaafd niet een arbeidscontract en met een inlichtingsblad voor buitenlandse werknemers, hij tevens zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving uit, hij lessen Nederlands heeft gevolgd, en dit staat niet attesten, hij sociale contacten heeft opgebouwd met Belgische onderdanen wat hij staat met getuigenverklaringen is enz. ., deze elementen niet weerhouden kunnen worden als een grond voor regularisatie omdat dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de instructie.”

Dvz laat echter na te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn. Een regularisatieaanvraag is immers een aanvraag omwille van humanitaire redenen. De motivering: “Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009” is absoluut niet afdoende en redelijk te verantwoorden om de aanvraag van verzoeker af te wijzen als ongegrond.

Immers de instructie d.d. 19.07.2009 waarnaar dvz zelf verwijst stelt immers:

“Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.”

Dat dvz aldus niet zomaar deze elementen van verzoeker van de kaart kan vegen door te verwijzen naar de voorwaarden in de instructie aangezien, in de instructie zelf staat, dat de opsomming die daar

gegeven wordt niet limitatief is en de minister of zijn gemachtigde nog steeds andere gevallen kan beschouwen als prangende humanitaire situaties. Dvz had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie. Stellen dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden omwille van de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de instructie is niet wettelijk en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en louter verwijst naar de instructie d.d. 19.07.2009 die in feite niet meer bestaat en vernietigd werd. Het louter verwijzen naar de voorwaarden in deze instructie om de elementen van verzoeker teneinde verblijf te krijgen af te wijzen is niet voldoende en in strijd met bepalingen van de instructie zelf.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker een bruto maandloon voorlegt dat minder is dan het wettelijk bepaalde minimumloon, dat de elementen aangaande zijn mogelijkheid tot tewerkstelling, zijn wil tot integratie en huidige integratie en zijn arbeid in het verleden niets afdoen aan het hiervoor gestelde, dat zijn argumenten uit zijn verzoekschrift van 18 april 2007 reeds werden onderzocht en dat zijn asielaanvraag negatief werd afgesloten door de asielinstanties en dat de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. In het raam van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Er moet worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de elementen 'ten gronde' van de aanvraag, met name of verzoeker in aanmerking komt om gemachtigd te worden voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en aldus een ruime beoordelingsmarge. Verweerder motiveert dat de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alhoewel deze is vernietigd door de Raad van State, de criteria zoals beschreven in die vernietigde instructie toch zal blijven toepassen in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid. Bijgevolg stelt verweerder in de bestreden beslissing dat de elementen 'ten gronde' worden getoetst aan de criteria zoals beschreven in de vernietigde instructie om te oordelen of een machtiging tot verblijf al dan niet kan worden toegestaan.

Verzoeker betoogt dat de machtiging tot verblijf niet kan worden geweigerd om reden dat zijn arbeidscontract niet valt onder de voorwaarden conform de instructies van 19 juli 2009. Verzoeker meent dat ten eerste zijn arbeidscontract wel werd opgesteld in het kader van de instructies, nu het dateert van 26 augustus 2009, aldus van na 19 juli 2009. Ten tweede wijst verzoeker erop dat bij het invullen van zijn arbeidscontract vermeld staat dat het bruto loon het wettelijk minimumloon is, zodat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden. Verzoeker wijst erop dat hij dit contract nog een tweede maal heeft opgestuurd, opgemaakt op 18 september 2009, door dezelfde werkgever en verzonden op 9 november 2009.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker op 23 december 2008, aangevuld op 10 november 2009 en 20 januari 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en uitdrukkelijk heeft gevraagd om de toepassing van criterium 2.8.B. (duurzame lokale verankering en tewerkstelling) van de instructie van 19 juli 2009, die inmiddels is vernietigd door de Raad van State.

Criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie bepaalde het volgende:

"Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van

bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Verweerder motiveert met betrekking tot het voorgelegde arbeidscontract van verzoeker het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 26.08.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1356,78 euro per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 42 jaar oud ° (...)1968) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk besluit van 29 juli 1988). Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat criterium 2.8B bepaalt dat het arbeidscontract tevens diende opgesteld te worden in het kader van de instructies (d.w.z. tussen 15.09.2009 en 15.12.2009). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

In casu heeft verweerder, gebruik makend van zijn ruime discretionaire bevoegdheid, geoordeeld dat om een aanvraag om machtiging tot verblijf toe te kennen, het maandelijks in totaliteit te verdienen bedrag dat wordt uitgekeerd door de werkgever (of werkgevers tezamen) aan de aanvrager die zich beroept op het criterium 2.8.B in haar totaliteit niet lager mag zijn dan het equivalent van het wettelijk minimumloon dat voormelde CAO voorziet, ongeacht de uren die verzoeker presteert. Uit de bewoordingen van de vernietigde instructie en het vademecum kan niet afgeleid worden dat verweerder er zich toe verbindt voormelde CAO zonder meer in zijn geheel toe te passen. Uit de bewoording “equivalent aan”, hetzij “gelijkwaardig aan” blijkt enkel dat het minimumloon in de zin van de totale bezoldiging per maand, niet lager mag zijn dan het equivalent van het minimumloon voorzien in voormelde CAO, in casu niet lager dan het bedrag van 1387,49 euro per maand. Deze redenering vindt steun doordat in het vademecum wordt uiteengezet dat “Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten” terwijl voormelde CAO enkel zijn toepassing vindt bij voltijds tewerkgestelde werknemers.

Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat zijn contract vermeldt dat het brutoloon per maand gelijk is aan het wettelijk minimum en hij zelfs twee contracten heeft voorgelegd van dezelfde werkgever waaruit dit blijkt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 november 2011, zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet actualiseerde en hierbij een arbeidscontract van 26 augustus 2009 neerlegde. Het arbeidscontract dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 18 september 2009 bevindt zich niet in het administratief dossier. Het bewijs van aangetekende zending dat verzoeker bijvoegt, stemt overeen met de aangetekende zending van 10 november 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geactualiseerd, doch hierbij voegde verzoeker enkel het arbeidscontract van 26 augustus 2009. Verweerder kon aldus alleen rekening houden met het bijgevoegde arbeidscontract van 26 augustus 2009. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet betwist dat er een arbeidscontract werd bijgevoegd en ook de duur van het contract wordt niet betwist. Aangaande het minimumloon blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers arbeidscontract vermeld “Op datum van deze overeenkomst belooft het loon 1356,78 EUR (wettelijk loon) per maand”.

Verzoeker betwist niet dat hij een contract heeft voorgelegd met een loon van 1356,78 euro bruto per maand, doch meent dat gelet op de vermelding ‘wettelijk minimum’ hij voldoet aan de voorwaarden van de instructie. Zoals de bestreden beslissing stelt, is het bedrag 1356,78 euro lager dan het wettelijk bepaalde minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988 met name van 1387,49 euro per maand voor een persoon ouder dan 21 jaar (wat verzoeker is). De bestreden beslissing steunt aldus op een correcte feitenvinding. Het gegeven dat verweerder zich beroept op de CAO nr. 43 om het begrip “minimumloon” in de zin van de totale bezoldiging per maand, in te vullen is niet kennelijk onredelijk nu deze CAO het gewaarborgd minimumloon vastlegt voor 3 categorieën van voltijdse werknemers waarbij verweerder de laagst betaalde categorie in aanmerking neemt en anderzijds het de aanvrager toegelaten is verschillende contracten voor te leggen. Het feit dat er op het contract vermeld staat dat het aangegeven brutoloon gelijk is aan het wettelijk minimum, wijzigt hier niets aan. De Raad herhaalt dat het verweerder toekomt, binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt, te bepalen welke invulling hij geeft aan de minimum te voorziene totale bezoldiging per maand, die een aanvrager zal dienen te ontvangen. Niets belet dat het door verweerder vereiste minimum afwijkt van het minimumloon voor een specifieke sector. De wetgever heeft geen wettelijke criteria vooropgesteld

waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag kan aan verweerder geen onredelijkheid worden verweten. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van verweerder met betrekking tot de beoordeling ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder put deze ruime discretionaire bevoegdheid uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het staat verweerder vrij te bepalen op basis waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Deze vrijheid wordt begrensd door de redelijkheid. De Raad concludeert dat, waar verweerder gebruik maakt van de hoegrootheid van een loon voorzien in de CAO nr. 43 als begrenzing van de totale maandelijkse bezoldiging die een aanvrager dient te verdienen, verzoeker niet aantoont dat het de redelijkheid overschrijdt. Het feit dat wordt aangegeven dat 1356,78 euro gelijk is aan het wettelijk minimum, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in de beslissing voor de begrenzing van de totale maandelijkse bezoldiging wordt gerefereerd naar de hoegrootheid van een loon voorzien in de CAO nr. 43 en dit niet onredelijk is.

Waar verzoeker nog wijst op het feit dat zijn arbeidscontract wel degelijk werd opgesteld in het kader van de instructies nu het dateert van na 19 juli 2009 terwijl verweerder in zijn motieven aangeeft dat het tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 moet zijn opgesteld, stelt de Raad vast dat zelfs indien verzoeker gelijk zou hebben dit niet kan leiden tot de nietigverklaring, gelet op het feit dat de voorwaarden voor het arbeidscontract cumulatieve voorwaarden betreffen en reeds werd vastgesteld dat verweerder terecht en in hoofdorde motiveerde dat verzoekers arbeidscontract niet voldoet aan het minimumloon.

De Raad stelt vast dat verzoeker het hoofdmotief in verband met het voorgelegd arbeidscontract niet weerlegt. Verzoeker betoogt verder dat met betrekking tot de door hem aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering er niet afdoende is gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat een regularisatieaanvraag nog steeds op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag op basis van humanitaire redenen is die individueel wordt beoordeeld en dat er geen wettelijke criteria bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie. Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd waar hij de mening lijkt toegedaan dat verweerder ten gronde de aanvraag niet zomaar kan afwijzen louter verwijzend naar een instructie die niet meer bestaat en dus ook niet meer afgedwongen kan worden.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot die “*duurzame lokale verankering*” gemotiveerd dat deze integratie-elementen geen afbreuk doen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009, met andere woorden aan de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract met een looninkomen gelijkwaardig aan het wettelijk bepaalde minimumloon.

Verweerder stelt immers uitdrukkelijk in de bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkene een mogelijkheid tot tewerkstelling heeft in België, wat wordt gestaafd met een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer, met een arbeidsovereenkomst dd. 26.08.2009 en met een inlichtingenblad voor buitenlandse werknemer; hij tevens zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving zou uiten; hij lessen Nederlands heeft gevolgd en dit staat met attesten en hij sociale contacten heeft opgebouwd met Belgische onderdanen, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen, kan niet worden weerhouden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden betreffende het minimumloon die gesteld worden met betrekking tot het criterium 2.8B van de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene reeds gewerkt heeft en dit staat met loonbriefjes en met een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.”

Verweerder oordeelt aldus dat deze integratie-elementen niet volstaan om een verblijfsmachtiging toe te kennen. De Raad stelt vast dat verweerder de aangehaalde elementen van integratie in aanmerking heeft genomen doch heeft geoordeeld dat deze elementen niet voldoende zijn om, zonder te voldoen aan een looninkomen gelijkwaardig aan het wettelijk bepaalde minimumloon, een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoeker kan het met deze beoordeling niet eens zijn doch dit volstaat niet om de motieven te weerleggen of aan te tonen dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Verweerder kan binnen zijn

ruime discretionaire bevoegdheid voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepalen welke elementen naar zijn oordeel voldoende zijn om een machtiging tot verblijf toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Voor het overige blijft verzoeker zijn eigen standpunt herhalen zonder daarmee aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Verzoeker geeft met zijn aangevoerde kritiek in het verzoekschrift weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De door de verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker verwijst naar de "*prangende humanitaire situatie*" van de vernietigde instructie en dat de opsomming van deze situaties niet limitatief is en de gemachtigde steeds andere gevallen kan beschouwen als prangende humanitaire situaties. Verzoeker verwijst opnieuw naar de door hem aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder deze argumenten tevens diende te onderzoeken in het kader van 'andere prangende humanitaire situaties'. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf dient aan te geven om welke reden hij meent aanspraak te kunnen maken op een machtiging tot verblijf. De Raad stelt vast, uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker in het "*Typeformulier Regularisatieaanvraag*" ingevuld op 9 november 2009, "*andere prangende humanitaire situaties*" niet heeft aangekruist, noch heeft aangegeven dat zijn elementen van integratie en werkbereidheid ook als een 'prangende humanitaire situatie' moeten worden beoordeeld naast 2.8.B van de instructie. Verzoeker stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn prangende humanitaire situatie zonder nader te verklaren met welke prangende humanitaire situatie geen rekening zou zijn gehouden. In de mate verzoeker doelt op de elementen met betrekking tot de duurzame lokale verankering blijkt uit de bestreden beslissing en de bespreking hierboven dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met deze elementen doch ze niet voldoende acht om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

De Raad kan slechts opmerken dat verzoeker met zijn beschouwingen niet aantoont dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve geenszins.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoeker aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN